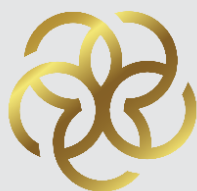

Oriental Business
and Innovation Center
Budapest Business School

ZÁRÓBESZÁMOLÓ

Kovács Evelin

Készült a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC) hallgatói mobilitási programjának keretében

2018/2019 őszi félév

Záróbeszámoló

Kovács Evelin

Nemzetközi gazdálkodás alapszak (angol), Külkereskedelmi Kar

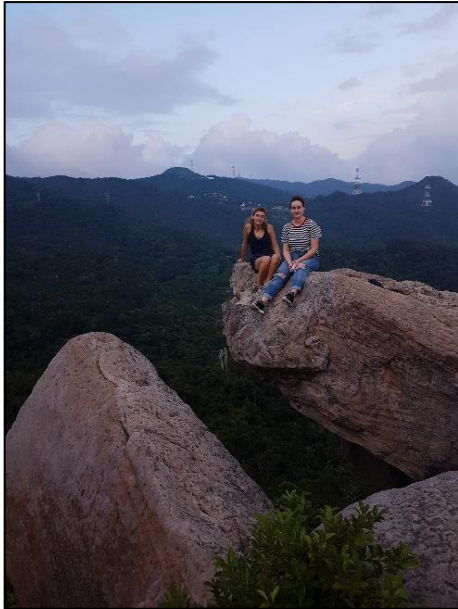
Rögtön az első hétvégén, az újdonsült koreai szobatársunkkal megmásztuk a híres Elefánt hegyet, ahonnan a gyönyörű kilátás a városra kárpótolja a legalább 20 perces, rendkívül meredek lépcsőzés fáradalmait. Tökéletes időpontot sikerült választanunk, hiszen a nap éppen lemenőben volt, így egy gyönyörű naplementét láthattunk,

valamint később az éjszakai fényekben is gyönyörködhettünk, ameddig szépen lassan lemásztunk a hegyről. Ugyanezen az estén még jó ötletnek gondoltuk, hogy a Maokong Gondola, a másik nagyon mozgalmas turista látványosságot is letudjuk. Ez egy több kilométer hosszú kötélpálya, ahol kis kabinokban nagyjából 30 perc, az alattunk és körülöttünk lévő esőerdő, illetve a város egybefolyásában gyönyörködés után elértünk az első templomhoz, amit Tajvanon láttunk. Gyönyörűen ki volt világítva vörös lámpásokkal, a helyiek füstölőt égettek, az egész élmény hihetetlen volt a számomra. Több cicával és

kutyával is találkoztunk itt, akiket a helyiek etetnek esténként. Ami nagyon érdekes volt számunkra, az a gyerekeknek kihelyezett kis nassolnivalók, illetve a már abszurd mennyiségű virág az oltárokon. Sajnos egy kicsit elnéztük az időt visszafele, így majdnem lekéstük az utolsó felvonót lefelé.

A következő pár hétben sikerült kicsit aktívabban töltenünk a hétvégéinket, így a

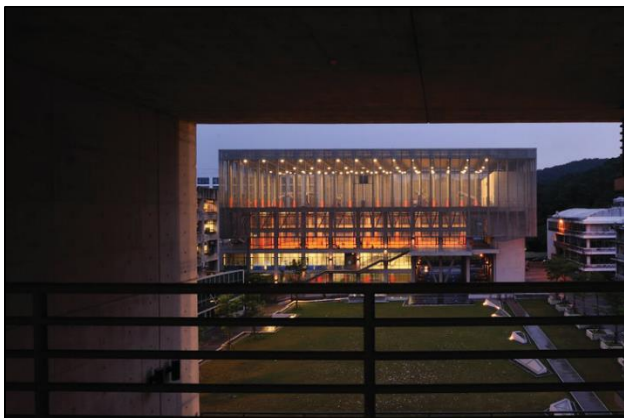

lengyel szobatársammal sikerült megmászunk egy igencsak meleg délutánon a kollégium mögötti hegyet. Rengeteg idősebb, akár 70 év körüli helyivel találkoztunk, akik velünk együtt másztak felfelé, valamint az egyik pihenőben külföldiekkel is sikerült összefutnunk. Miután néhány nagyon kedves helyi megmutatta, hogyan kell felmászni a hegytetőn ezekre a nagyon veszélyesnek kinéző sziklákra, voltak olyan kedvesek, hogy még egy képet is csináltak nekünk. A kilátás innen a városra és az esőerdőre hihetetlen volt. Annyira elvesztünk a nézelődésben, hogy bőven naplemenete után indultunk vissza, így el is veszünk az alattunk

elterülő rengetegben. Hála a Google Maps-nek, sikerült valahogy kikeverednünk hosszas mászkálás és kétségbeesés, illetve egy 40 méter hosszú, tényleges sziklamászást követően.

A belvárosban megtaláltam azt, amit most már valószínűleg rendkívül fogok hiányolni Budapestről. A nagyon-nagyon-naaaagyon magas épületeket. A Taipei 101 egy hihetetlenül kiemelkedő része a városnak, bárhol van az ember, mindig lehet látni. Ezt kihasználva újkor a tűzijátékot innen indította el a városvezetés. Egy kisebb koncerttel összekötve ünnepeltük a nyugati újévet, ahol rengetegen voltak, esett az eső, de nagyon megérte nézni a visszaszámlálást ezen a csodálatos épületen, ahogy a csúcsa egy kicsit összefolyik a felhőkkel. Magas épületekről beszélve, Tajvanon nem volt hiány sem belőlük, sem pedig a csodálatos mérnöki megoldásokból. Tényleg hiányozni fog a látképe a városnak.

Ha épületekről van szó, az egyetemem tényleg kitett magáért, hogy ők is illeszkedjenek ehhez a gyönyörű standard-hez. Az egész campus nyitva van a látogatók előtt egész nap, így sokszor láttunk idősebb néniket krikettezni vagy éppen egy nagyobb csoportban taichizni reggelente, amelyet egyébként rengeteg

tanárunk javasolt, hogy mi magunk is próbáljunk ki. Az összes épület gyönyörű, a könyvtár hihetetlenül nagy, és tökéletesen van kialakítva egy egész napos tanulásra. De talán a számomra legérdekesebb épület a tornaterem volt. A legfelső emelet teljesen nyitott, egy ráccsal van csak körülvéve, tehát az egész pálya olyan, mintha a lebegne.

Szerencsére nagyon sokat foglalkoztak velünk itt, szerveztek rengeteg érdekes kirándulást, ahol olyan dolgokat próbálhattunk és nézhettünk meg, amik talán még a helyieknek sem nagyon sikerültek, például a kínai tanárunkkal együtt mentünk bambuszrügy-„vadászatra”, ami neki is az első volt, vagy például egy szervezett ananászsüti-sütés a többi külföldi diákkal együtt nagyon kedves emlék marad.

Az időjárás néha nem volt túl kegyes hozzánk, az utolsó pár hétben például végig, megállás nélkül szakadt az eső, ezt persze a helyiek ki is használták. Egyszer sikerült egy hihetetlenül erős földrengést a suliban érzékelnünk, ami nagyon ijesztő volt, ugyanakkor most már elmondhatom, hogy egy túlélő vagyok. Amit még túl kellett élnünk Tajvanon, az a klíma volt. Kint, a napon legalább 40 fok volt, bent viszont 19 fokon jártak az ipari erősségű klímák, így mindig kellett, hogy legyen nálunk egy pulcsi, különben eléggé rosszul jártunk.

Egy tavaszi napon megkérték a külföldi diákokat, hogy ha van kedvük, egy hazai különlegességet készítsenek el és azt egy „nemzetközi vásáron” adják el a helyieknek. Az éppen eléggé hűvös időjárásra való tekintettel, illetve az e célra, a magyar nagykövetség által nekünk ajándékozott vörösborral mi forralt bort, illetve lángost készítettünk, amelyeknek mondanom sem kell, eléggé

nagy sikerük volt. Fröccsöt akartunk készíteni először, de sajnos szóda, illetve fehérbor hiányában inkább a kevésbé magyar, de annál finomabb forralt bort is sikerült eladnunk az eléggé szkeptikus tajvaniaknak.

Ez alatt az egy év alatt sikerült rengetek új barátot, ismerőst szereznünk, sikerült megismerkedünk kicsit közelebbről a tajvaniakkal és rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Nem tudom eléggé megköszönni a lehetőséget, amit csak az ösztöndíj segítségével tudtam megragadni.

